

OHLÉDNUTÍ ZA PROJEKTEM „Adopce afrických dětí – projekt pomoci na dálku“

Projekt podpory vzdělávání na dálku vyvolává mezi veřejností rozporuplné pocity: pro některé lidi a organizace je zcela nesmyslný, nefunkční a nepřínosný, pro jiné naopak zcela jedinečný, smysluplný a pomáhající konkrétním lidem. Nebudeme se zde pouštět do polemik, ale nastíníme, proč tento projekt vznikl u naší organizace a co konkrétního přináší.

Centrum Narovinu začalo s rozvojovými projekty v africké Keni v roce 2000. Nejdříve se navazovaly kontakty s místními lidmi a společnými rozhovory a spoluprací vznikaly první kurzy alfabetyzace, komunitní centra pro děti ulice, lékařská střediska, výrobní kurzy atd. Seznamovali jsme se s každodenní realitou, africkou mentalitou a bylo nám jasné, že se vydáváme na dlouhou cestu. Zpět jsme se už ale vrátit nemohli, neseděli jsme v hotelu v centru města a neřešili teoretickou pomoc od stolu, žili jsme s místními v nejchudších čtvrtích a slumech a všechny příběhy se staly součástí našich životů.

A tak se pomalu z kurzů stávaly školy s jednou třídou, jednou paní učitelkou a sto dětmi, z komunitních center sirotčince nabízející dětem ubytování a stravu... Všechny projekty byly propojeny s osvětou a rozvojovou výchovou v českých a slovenských školách. Od začátku nám bylo jasné, že se nechceme a ani nemůžeme stát jen humanitární organizací, ale že se vždy budeme snažit o změnu systému a podmínek, že budeme otevřeně mluvit o příčinách a problémech a všechny projekty pro nás budou mít dlouhodobý charakter.

Po těchto počátečních zkušenostech jsme i my v roce 2002 začali s „Adopcí afrických dětí – projektem pomoci na dálku“.

Adoptivní rodiče dovedli desítky dětí až na univerzity.

Děti mají velkou radost, mohou být ve škole a učit se.

S projektem konkrétní pomoci v nelehkých podmínkách, které není možné rychle změnit, s navázáním spolupráce mezi Evropou a Afrikou, s jednorázovou pomocí, která přesahuje do budoucnosti i do dalších rodinných osudů...

Roky běží a my se snažíme vylepšovat a měnit podmínky tak, aby projekt lépe fungoval na české i keňské straně. Není to vždy jednoduché a často řešíme i nepříjemné situace způsobené jiným životním stylem, hodnotami či mentalitou... Stále ale myslíme na budoucnost a na to, že pokud Afrike nebudou pomáhat organizace zabývající se rozvojovými projekty, kdo lidem v Africe pomůže? Od začátku nám přeci bylo jasné, že změna má dlouhodobý charakter, tak dál tvrdošijně měníme zaběhnuté i stávající a snažíme se přinášet nové podněty.

Za sebou máme 12 let praxe v rozvojové oblasti – projekty se ustálily, vytříbily a i nám se podařil velký kus práce. Podařilo se nám změnit život v oblasti Kauti, v oblasti sužované pravidelným suchem a hladomorem. Podařilo se nám postavit „Ostrov Naděje“ na Rusinga Island se školkou, školou, klinikou a sirotčincem. Podařilo se nám navázat spolupráci s desítkami keňských a českých škol. A v projektu „Adopce afrických dětí – projekt pomoci na dálku“ jsme pomohli změnit budoucnost více než třem tisícům konkrétních dětí a rodin. Většina adoptivních rodičů vidí tento projekt na dlouhá léta, a tak s jejich pomocí děti úspěšně ukončují základní, střední školy i vyšší odborné. Za celou dobu trvání projektu zdárně ukončilo vyšší odborné vzdělání přes 300 dětí. A právě těchto dětí jsme se ptali, co jim projekt přinesl, co dělají dnes a jaké mají další plány.

I když si možná řeknete, že se jedná o „pár“ dětí, „pár“ projektů – krok za krokem a na dlouhá léta, pro nás to jsou konkrétní osudy lidí, rodin a komunit, kterým se změnila celá budoucnost. My rozhodně v tomto směru a snaze o změnu pokračujeme dál!

Ale posuďte sami, zda tyto projekty a konkrétně také projekt „Adopce afrických dětí – projekt pomoci na dálku“ má smysl.

Simona Heřtusová

Seline Adhambo Obondo

Ahoj, jmenuji se Seline Adhambo Obondo (číslo adopce bylo 50537). Je mi 22 let a žiji v Nairobi na místě zvaném Kasarani.

Především bych Vám chtěla poděkovat za program adopce, do kterého jsem se připojila v roce 2003 na základní škole v 7. třídě. Program adopce mě podporoval během mého vzdělávání od 7. třídy, na střední škole a v prvním semestru, kdy jsem začala studovat na vysoké škole program IT.

Po dokončení IT programu jsem nastoupila na Keňský institut managementu, kde jsem studovala management zdravotnictví. Program trval 2 roky. Promovat budu na konci tohoto roku, tedy v prosinci 2012.

Nyní pracuji v soukromé společnosti ALL SEASONS BUSINESS SERVICES, kde děláme management dluhů a úvěrů pro Kenya Commercial Bank and Nation Media Group. Jsem velmi vděčná za program adopce, protože mi umožnil být tam, kde dnes jsem, a jsem schopna stát na vlastních nohou.

I já sama se snažím motivovat děti, které jsou v programu, aby tvrdě pracovaly, protože program adopce je dobrý a pro nás Keňany, kteří si přejí studovat, ale nemají na zaplacení školy, je záchranou. Pomohlo to lidem jako mně a hodně lidem, především dívkám to umožnilo dosáhnout jejich cílů a podpořilo je samotné díky pomoci, kterou dostali.

Těším se, že budu v budoucnu pomáhat jiným lidem, tak jako jsem dostala pomoc z programu já.

Děkuji všem, především našim adoptivním rodičům za jejich podporu a prosím, abyste pokračovali v pomáhání. Udělali jste skvělou práci pro keňské děti vzděláváním a péčí o ně. Děkuji mnohokrát.

Faith Nkirote

Jmenuji se Faith Nkirote (číslo adopce bylo 4043), je mi 20 a byla jsem adoptována v roce 2002 v 6. třídě. Po základní škole jsem pokračovala na střední. Byl to pro mne zdroj hodnot. Po střední škole jsem pokračovala v počítačovém kurzu a poté kurzu cestovního ruchu, kde jsem velmi šťastná. Ať Bůh žehná Vaší práci a rukám.

Byla jsem šťastná, že jste byli mými adoptivními rodiči, byli jste pro mne zdrojem světla. Nebýt Vás, nevím, kde bych byla. Byla

jsem velmi šťastná při čtení Vašich dopisů, velkou radost jsem měla také z dárků. Plánuji pro lepší budoucnost tvrdě pracovat, protože bez práce nejsou koláče.

Díky Centru Narovinu. Našli jste řešení, máme světlou budoucnost.

S pozdravem, Faith Nkirote

Valentine Ilamaha Lukalia

Jmenuji se Valentine Ilamaha Lukalia (číslo adopce bylo 40396). Je mi 20 let. Byla jsem adoptovaná na dálku v roce 2004, když jsem byla v 6. třídě. Moji adoptivní rodiče vstoupili do mého života ve chvíli, kdy jsem je potřebovala nejvíce.

Můj otec zemřel v roce 2003. Bylo pro mě velmi těžké pokračovat ve studiu, protože on byl jediným živitelem rodiny. Mí adoptivní rodiče mi umožnili dokončit základní školu, protože mi platili poplatky. Sledovali mě také během střední školy a pomohli mi se zápisem na vysokou školu.

Šla jsem na 2 vysoké školy, kdy jsem nejprve udělala počítačový kurz a poté jsem se účastnila kurzu „cabin crew“ (stevardka). Dokončila jsem svá studia v březnu. Nemám zaměstnání, protože je čím dál náročnější zaměstnání najít, ale se znalostmi, které mám ze svého vzdělání díky adopci, šířím svůj životopis na různá místa a doufám a modlím se, že jednou nějaké místo dostanu...

Se srdečnými pozdravy, Valentine Lukalia.

Simon Peter Seme

Jmenuji se Simon Peter Seme (číslo adopce bylo 5089), věk 21 let, adresa Oolos, Nairobi, Keňa. Moje adoptivní matka a koordinátorka v Keni je Sofia Barongo. Připojil jsem se do programu v roce 2004. Byl jsem ve druhém ročníku střední školy a celkově jsem tam byl 4 roky, kdy jsem školu ukončil závěrečnou zkouškou.

Nyní pomáhám jako dobrovolník v jiné organizaci, ale mám pozitivní mysl, že si brzy najdu práci. Pomáhám i v některých projektech humanistů. Plánuji také pracovat na ulici, abych vrátil to, co mi komunita dala.

Se srdečným pozdravem, Peter Seme Simon.

Samuel Odhiambo Odira

Jmenuji se Samuel Odhiambo Odira (číslo adopce bylo 50333). Je mi 17 let. Pocházím z ostrova Rusinga, malý ostrov v Keni. Je to malý ostrov, ale velmi krásný a hlavní aktivitou zde je rybaření.

Byl jsem adoptován v roce 2004, když jsem byl ve 4. třídě. V té době jsem měl pouze matku, protože můj otec zemřel. Moje matka už začala cítit břemeno placení školních poplatků, protože neměla dobrou práci. Byla drobným prodejcem ryb.

Prošel jsem základním a středním stupněm a v současné době studuji na vyšší odborné škole (Railway training institute), protože můj adoptivní rodič mě stále podporuje v mém vzdělání...

Adopce na dálku přinesla spoustu změn do mého života. Jak víte, pocházím z ostrova a nebyl bych schopen platit školní poplatky až do úrovně, které jsem dosáhl nyní. Určitě bych byl rybař. S adopcí na dálku dostávám já a moje rodina každý prosinec vánoční jídlo, což nám hodně pomáhá. Spíme pod moskytiérou a na matraci, takže moje rodina netrpí často bolestmi hlavy a malárií jako dřív.

Jsem v kontaktu s mým adoptivním rodičem díky psaní dopisů. Takto se vzájemně poznáváme a sdílíme kulturní aktivity, historii Keni a počasí. Taky se dovídáme o našich koníčcích.

Můj plán pro budoucnost je stát se technikem konstruktérem. Chci stavět velké domy a pomáhat potřebným lidem podporou jejich vzdělání, stejně jako jsem podporován já.

Jsem adoptován pod Kenem Okongo a pomáhám mu při distribuci školních potřeb, s fotografováním, s registrací nových dětí do programu...

Chci využít této příležitosti k tomu, abych poděkoval mému adoptivnímu rodiči a dalším rodičům, kteří podporují mnoho dětí v adopci na dálku. Ať pokračují v tom dobrém, co dělají.

Váš Samuel Odhiambo.

Vivian Ogweno

Jmenuji se Vivian Ogweno (číslo adopce bylo 50540), je mi 21 let a momentálně žiju v Bratislavě na Slovensku. Byla jsem adoptována na dálku v roce 2003, když jsem bydlela na Rusinga a chodila jsem na základní školu do 7. třídy. V programu jsem byla do roku 2009, kdy jsem ukončila střední školu.

Tento program byl velkým světlem v mých očích a cestou dopředu k lepší budoucnosti. Jsem sirotek a proto pro mě nebylo lehké pokračovat se vzděláním, velmi mi to pomohlo a jsem za to velmi vděčná. Moje školné bylo vždy včas zapláceno, dostávala jsem dárky, komunikovala jsem se svými adoptivními rodiči skrze dopisy a před rokem jsem se s nimi potkala i osobně a bylo opravdu nádherné vidět je a moci jim říct DĚKUJI za to, že se ze mě stal slušný člověk.

Díky podpoře a pomoci nyní studuji zdravotnickou univerzitu v Bratislavě, bakalářské studium obor ošetrovatelství.

Mám plány získat vyšší titul a co konkrétně budu dělat uvidím až dokončím studium.

V Bratislavě nyní pomáhám během setkání s adoptivními rodiči a veřejností, kde odpovídám na dotazy. V budoucnosti, po dokončení studií, bych se ráda více zapojila do dobrovolnických aktivit a pomáhala chudým dětem a lidem obecně.

Děkuji, Vivian Ogweno.

Další dopisy od dětí najdete na www.adopceafrika.cz

Vivian**Simon****Valentine****Faith****Seline**

Zkušenost adoptivního rodiče a dítěte aneb cesta od základní školy do dospělosti

Delší dobu jsem nosila v hlavě myšlenku adoptovat si na dálku dítě z Afriky. Až když moje nejmladší dcera Markéta přišla s tím, abychom si nějaké dítě adoptovaly spolu, okamžitě jsme sedly k internetu a našly si Centrum NAROVINU. Na těchto stránkách bylo množství dětí různého věku – holčičky i chlapci. Mně osobně okamžitě zaujal chlapec jménem Victor, jeho matka byla nemocná a teta, která ho podporovala, zemřela, a tak Victor musel místo školy pracovat. Prohlédly jsme si další děti, Victor však zvištěl, také pro svůj odhodlaný postoj a pohled.

Victor nám po celá ta léta dokazoval, že jsme se v něm nemýlili. Dokončil základní školu, odmaturoval a pokračoval na vysoké škole a v roce 2010 ukončil vysokoškolské vzdělání s titulem „bakalář“ – obor Information technology. Myslím, že byl z prvních adoptovaných dětí, které odpromovalo. Hned poté v srpnu 2010 jsem měla možnost Victora a jeho rodinu navštívit doma – v Nairobi ve slumu Kibera, kam jsem chodila každý den na návštěvu jeho maminky a bratra. Toto místo by měl navštívit každý, kdo váhá s podporou těchto dětí, protože škola v Kibeře je bez tabule, učebnic a dalších školních potřeb. Ve třídě pod širým nebem je asi 50 dětí, a proto vzdělání těchto dětí nemůže být kvalitní. Pochopila jsem, jak je nutné, aby děti, které na to mají, měly možnost navštěvovat státní školy – soukromé jsou dost drahé. Centrum NAROVINU dbá na to, aby adoptované děti školu navštěvovaly.

Letos v květnu 2012 jsme umožnily Viktorovi navštívit nás v našem domě ve Vodňanech. Prožil zde tři týdny, které budou pro celou naši rodinu nezapomenutelné. Navštívil Prahu a další místa, vyzkoušel si vyučovat angličtinu na Střední rybářské škole a se studenty hovořil o životě v Keni. Získal zde spoustu přátel.

Victor mně a celé rodině obohatil život. Jeho dopisy po celá léta byly velmi vřelé, výsledky ve školách velmi dobré a my sledovaly jeho růst. Victor je pro nás náš syn, patří mnoho let do naší rodiny a my zase do jeho. Měly jsme s Markétou šťastnou ruku při výběru dítěte – a to bych přála všem rodičům, kteří o adopci na dálku uvažují.

Anna Plívová

Jmenuji se Victor Odhiambo Okach a byl jsem jedním z dětí zařazených do projektu „Adopce afrických dětí – projekt pomoci na dálku“ občanského sdružení Centrum Narovinu. Mám 3 mladší sourozence a všichni žijeme u tety, která má čtyři vlastní děti. Celkem měla teta jako samoživitelka na starosti osm dětí. Tatínek nám zemřel, když jsme byli ještě malí – mně bylo 7 let, sestře čtyři roky a nejmladšímu bratru Collinsovi byl tehdy jeden rok. Více jak 20 let žijeme v jednom z největších slumů na světě v Kibeře v Nairobi.

V současné době mám vlastní domek v Kibeře. Sestra je již vdaná a žije s vlastní rodinou, takže naše teta má nyní na starosti „jen“ 6 dětí. Bydlí v pronajatém domku o jedné místnosti, kde vaří na petrolejovém vařiči a dřevěném uhlí.

Jednou jsem musel zůstat doma skoro celý školní term, protože jsme neměli na školní poplatky a učitel mne poslal domů. Tou dobou teta vydělávala praním prádla pro lidi v našem okolí, takže jsem jí s praním pomáhal a za extra vydělané peníze jsem se pak mohl vrátit do školy. Problémem ale nebyly jen peníze na školné. Často se nedostávalo prostředků ani na jídlo a oblečení. Nikdy jsem neměl mnoho přátel. Většinou se mi ve škole smáli kvůli tomu, co jsem nosil na sobě.

V době, kdy začala teta tzv. „drobně podnikat“ – prodávala u hlavní silnice občerstvení – mohla vyšetřit trochu peněz na moje studia. Po osmileté docházce na základní školu jsem si myslel, že nebudu moci pokračovat ve studiu kvůli financím.

V roce 2001 se teta dozvěděla o evropských projektech zaměřených na pomoc a vzdělávání keňských dětí a zkusila některé organizace oslovit. V roce 2003 jsem obdržel dobrou zprávu, že jsem byl jedním ze šťastlivců, kteří získali sponzora ochotného financovat má další studia. Dobře si pamatuji, jak se mi vzrušením a radostí vedraly do očí slzy. Děkoval jsem Bohu, že vyslyšel mé prosby. Můj sponzor se rozhodl pomoci mi se všemi poplatky během následujících let mých studií. Dokonce mi uhradil i kolo, abych se mohl snáze a rychleji dostávat na střední školu, která byla vzdálena 15 km od mého domova.

V roce 2007 jsem úspěšně složil středoškolský certifikát. Pak jsem pokračoval na vyšší škole - college, kde jsem dělal kurz pro IT specialisty. Můj adoptivní rodič z ČR mne znovu podporoval po celou dobu kurzu až do jeho dokončení. Díky tomu jsem nyní získal práci v kontaktním centru Horizon jako agent pro získávání dat. Také mohu platit školné svému bratrovi a finančně vypomáhám i tetě s chodem rodiny.

Program podpory na dálku mi skutečně otevřel oči a já mohu nazírat svět z jiných úhlů. Vidím pro sebe nové možnosti a snad i lepší budoucnost pro svou rodinu – nedávno jsem se stal čerstvým otcem. Uvědomil jsem si, že vzdělání je klíčem k úspěchu a vím, že je jen na mě, jak s nabytými znalostmi naložím. Čas ukáže, jak budu schopný využít pomoc, které se mi dostalo od mých sponzorů. Obrovské uznání patří Centru Narovinu, které mi (ale nejenom mě) umožnilo získat sponzora a plnohodnotné vzdělání. Přeji si a modlím se, aby měla tato organizace možnost pokračovat ve své činnosti a projekt si udržel přízeň sponzorů. Svě vyprávění bych rád zakončil těmito slovy: „Požehnána buď ruka, která dává“.

Viktor se v Praze zúčastnil konference neziskových organizací.